

Tuhti opaskirja

Jorma Kuitunen (toim.) *Kaikkien kansojen koti – Seurakunta monikulttuurisessa Suomessa* Aikamedia 2019, Nid. 572 + liitteet, 584 s.

Kaikkien kansojen koti on jyhkeä opaskirja kristillisten seurakuntien ja järjestöjen monikulttuurisuustyöhön. Lähes 600-sivuinen aikaansaannos sisältää neljä osaa, kaksitoista teemaa ja 35 artikkelia. Takakannen tekstin mukaan teos ”haastaa seurakuntien johtoa ja vapaaehtoistyöntekijöitä laajentamaan näkökulmaa niin, että kulttuurisesta moninaisuudesta tulee koko seurakuntaa koskeva strateginen voimavara, joka huomioidaan kaikessa toiminnassa”. Kunkin artikkelin loppuun on koottu keskeiset tiivistykset ja vinkkejä käytännön toimiin.

Kirjoittajien taustayhteisöt ovat muutamaa poikkeusta lukuun ottamatta helluntaiseurakuntia. Julkaisuaikajankohdassa on nähtävissä yhteys maan valtalehdessä pari vuotta sitten ilmestyneeseen juttuun, jossa helluntailiike mainittiin yhtenä kasvualustana konservatiivikristittyjen oikeistopopulismille. Kirjassa todetaankin, että vaikka suurin osa istuvan eduskunnan helluntailaisista kansanedustajista kuuluu perussuomalaisiin, joita puolueena puolestaan leimaa maahanmuuttokriittisyys, ei tätä ideologista leimaa tule lyödä helluntaikirkkoon sinänsä. Kirjan ydinviesti on, että etniset rajat ylittävä seurakunta on Raamatusta nouseva kristillinen ihanne.

Ortodoksilukijalle eivät kaikki artikkelit ole täysin vakuuttavia. Paikansa pitänee toteamus, että helluntalais-karsimaattiset liikkeet kasvattavat jäsenmääriään niin globaalisti kuin pohjoismaissakin. Eri asia sen sijaan on missä määrin syynä on vanhojen kirkkojen taantumisen, välinpitämättömyys ja kiinnostuksen puute. Väittämä jonka mukaan ”sosiaalinen eristäminen traditionaalisemmista uskonnollisista yhteisöistä vapauttaa uuden ryhmän aloittamaan monin osin puhtaalta pöydältä” saa lukijan kysymään onko kyse eristämisestä vai eristäytymisestä, ja onko osin puhdas pöytä jotain parempaa kuin 2000-vuotisen kirkon puhdas kattaus. Ortodoksisen kirkon näkökulmasta kestävä on toteamus, jonka mukaan helluntailaisuuden ”liturginen joustavuus” vastaa muita kirkkokuntia paremmin maahanmuuttajien oman lähtökulttuurin uskonnollista ja yhteiskunnallista ajattelua. Tarjoaahan juuri liturgia ortodokseille jotain pysyvää ja luovuttamatonta, yhteyttä Jumalaan joka ei muutu. Kyse ei ole tukahtumaan tuomitusta kaavoihin kangistumi-

sesta, vaan syvistä, vahvoista juurista jotka eivät ole kaiken maailman tuulien temmottavissa.

Terveen itsekritiikin osoituksena kirjassa käsitellään teologisen ja sielunhoidollisen koulutuksen puutetta ja lisäkoulutuksen tarvetta, erityisesti pakolaistrauman näkökulmasta. Maahanmuuttajien parissa saattavat teologista koulutusta vailla olevat hengelliset johtajat käyttää työssään hyvinkin tuhoisia menetelmiä jo ennestään vaikeasti traumatisoituneisiin ihmisiin. Artikkeleista löytyy evästyistä myös sen pohdintaa millaisten arvojen mukaan haluamme elää. Salliiko kutsumuksemme kristittyinä tuudittautumisen itsekeskeiseen ja yltäkylläisyyden turruttamaan elämään? Tahdommeko rakentaa yhteyttä oman mukavuusalueemme ulkopuolelle niin, että myös muualta tulleet voivat tuntea seurakunnan kodikseen?

Kirjassa korostetaan seurakuntien johdon roolia kristittyjen rohkaisemisessa rakentamaan tarkoituksellisesti ystävyysuhteita muiden etnisten ryhmien jäsenten kanssa. Viesti on kuitenkin kaikille yhteinen. Koko kristillisten kentän on opittava lisää yhdessä elämisen taitoja.

Päivi Gynther